

Narració del càncer

Era un dia assolejat, el cel era totalment blau. Es reflexava als ulls d'una noia de pell morena i cabell ros. Vestia amb un vestit de color blau pastís. Era una noia especialment bonica que patia una malaltia, tenia càncer. Es podia passar hores mirant-se al mirall intentant imaginar-se com seria sense cabell...

Quan va arribar el moment, la seva mare li va trobar una perruca idèntica al seu cabell. De fet, va tenir unes quantes. Però un dia la noia va dir: ja perquè serveix això? Si tota l'escola sap que tinc càncer i no puc passar desapercebuda...

La mare li diu:

—Una altra vegada t'han tornar a dir alguna cosa, filla meva? - diu amb certa preocupació per la seva filla-.

—Mare és veritat que sóc lletja? -mira la seva mare amb una mirada plena de tristesa-. A la mare no li agrada gens veure-la.

—Doncs clar que no, tu ets una noia bella el que diguin els demés no importa a més, si tens pèl o no això no importaria per res tu ets encantadora tal com ets tingues en compte- li diu a la seva filla amb un somriure amigable i omplert d'afecte-.

La noia somriu amb les reconfortants paraules de la seva mare. L'abraça fortament. Gràcies a ella, va saber que no importa les diferències si tens pèl o no, si ets grossa o prima, no importa. Tu ets bella tal com ets. La noia va decidir no portar la perruca a l'escola, volia anar natural sense amagar el seu veritable jo.

No deixis que els altres et critiquin, recorda que ets bell/a tal com ets.